

Csukás István

Cseremiszi kettős ének

*Hajnallik – killanjah,
eljöttünk – knüttöjle,
messzebről – lörbesszem,
mint a fény a földre.*

*Csillagnak – kangallics,
tékozló – ólzokét
fiai – iaif
tudjuk a lány nevét.*

Egy kisfiú mondja

*Nem tudsz te semmit!
A tigris helyből átugorja a kerítést,
s akárhányszor, oda-vissza. Piros
mozdonyszemével kitolat az éjszaka,
mindig tolat, hallhatnád a vágány-
csattogást, ha éppen nem aludnál.
De te a fütytyöket se hallod,
a tüllülüző hegyoldalt, pedig ingyen van.
Rosszabb vagy a medvénél, mert az legalább
egy nagybőgő-vonóról álmodik. De te
azt se veszed észre, hogy a Nap gólt
lőtt az ablak jobb felső sarkába!*

Dal a hóemberről

*Hideg szél fúj, hogy az ember
majd megdermed.
Kinek jó ez? Csak a kövér
hóembernek!*

Szeme szénből, az orra meg
paprikából,
lába nincs, de minek is, ha
úgysem táncol.

Ütött-kopott rossz fazék a
tökfödője,
megbecsüli, hiszen jó lesz
még jövőre.

Seprűnyél a nagyvilági
sétapálca,
el is mehetne, ha tudna,
véle bálba.

Ilyen ő, az udvarunkon
nagy gavallér,
bár rajta csak ujjal rajzolt
az inggallér,

mégse fázik, mikor minden
majd megdermed,
el is mennék, ha lehetne,
hóembernek!

Álmában fut a kutyám

Álmában fut a kutyám
álombéli nyúl után,
fel-felcsahol álmában
bent a szoba sarkában.

Irigykedve nézem őt
s az álom-vadászmezőt,
még azt is, mit megugat,
irigylem én a nyulat.

És a szoba kitágul,
a szőnyegre virág hull,
ág csapódik, fű hajol,
hol az álom ellohol.

*Morognak a bútorok,
nagy testű komondorok,
ahogy köztük átcikáz
a nyúl, mint egy látomás.*

*Száját tátja a szekrény,
erre fut a szökevény,
a könyvespolc viczorog,
hogyan ez micsoda dolog!*

*Beleremeg a szívem,
tán a gyerekkor üzen,
elmúlt időm beköszön
csaholva a küszöbön.*

*Hol végtelen volt a rét,
s hallottuk a föld szívét,
tisztá eget kortyoltunk,
vadnyúl után loholtunk.*

*Alvó kutyám felébredt,
helyreállt gyorsan a rend,
csukunk álom-kapukat,
elfeledjük a nyulat.*